

[J. S. Foget.]

noget, dette ubestemmelige, som gør, at ogsaa Mænd i fuld Tillid bøjer sig for deres Autoritet. Men jeg tror at turde sige, at for os Nordboere vil Regelen være den, at alle Mænd og Flertallet af Kvinderne rent instinktivt vil fordrø, at de kirkelige Handlinger udføres af Mænd. Noget andet er, om man kunde foretage visse Dispensationer fra Bestemmelserne i § 2. Men for Folkekirken som Helhed tror jeg, at man gør ret i at fastholde Regelen om, at kun Mænd kan beklæde Præsteembeder. Ud fra denne Betragtning maa det imidlertid ogsaa være en Selvfølge, at de Mænd, hvem man betror Præstens Opgave, maa og skal betragte deres Embede som et Kald og ikke som et slet og ret Levebrød. Derfor burde de Præster, for hvem deres Erhverv kun er Pligt, søge over i andre Erhverv i større Omfang, end Tilfældet synes at være.

Et Spørgsmaal for sig er Spørgsmaalet om de ganske unge Præster. Der findes fremragende Prædikanter blandt disse, men der findes ogsaa unge Præster, hos hvem det umodne i høj Grad stikker frem. Det vilde sikkert derfor være paa sin Plads, om man fra Kirkeministeriets Side tog Initiativet til at sortere dem, saa man fortrinsvis kunde anvende de mest umodne som Hjælpepræster i nogen Tid, før de selv fik Embede.

Jeg finder i øvrigt ikke Anledning til at rette nogen Kritik mod Lovforslaget. Jeg takker Ministeren for dets Fremsættelse, og jeg agter at stemme for det ved tredje Behandling.

Anna Westergaard: Jeg vil gerne begynde med at gøre en ganske kort Bemærkning til det ærede Medlem Hr. J. S. Foget. Det ærede Medlem var Modstander af Modernisering, for saa vidt angaar Ansættelse af kvindelige Præster. Det ærede Medlem er dog ikke nogen principiel Modstander af Modernisering, idet det ærede Medlem ikke har noget imod en Modernisering, som gaar ud paa at udvide Lægmands Adgang til Præsteembeder. Det ærede Medlems Bemærkninger om Organisationsprestige i denne Forbindelse vil jeg gerne skænke ham. Jeg synes ikke, at Udtalelsen er i Overensstemmelse med den Værdighed, det ærede Medlem gerne vilde se hos Præster, og som jeg for øvrigt mener i høj Grad vil være til at se for det ærede Medlem, hvis det ærede Medlem vil ofre sig saa meget for Sagen, at det ærede Medlem vil overvære en af de Gudstjenester, som nu udføres af kvindelige

Præster. Jeg tror, at ved en saadan Lejlighed vilde det ærede Medlem blive belært om, at der ikke paa det Punkt er det ringeste at udsætte.

Med Hensyn til selve Sagen vil jeg gerne bemærke, at der ved mange Lejligheder fra Det radikale Venstres Side her i Rigsdagen har været givet Udtryk for, at dette Parti mener, at der bør gives Kvinder Adgang til Præstestillinger. Forslag herom er ikke stillet igen ved denne Lejlighed ved Lovforslagets Fremsættelse, hvilket maa opfattes som et Offer paa det politiske Samarbejdes Alter og ikke som et Udslag af en Sindelagsændring paa dette Omraade for vort Partis Vedkommende, hvad ogsaa allerede vil fremgaa af de Bemærkninger om denne Side af Sagen, som er fremsat af vort Partis ærede Ordførere. Men til Trods for, at Tiden og Samarbejdet kræver Ofre af os alle, ønsker jeg ved denne Lejlighed at fremhæve det Krav, der bl. a. fra Dansk Kvindesamfunds Side tidligere, mange Aar før det ærede Medlem Hr. J. S. Foget begyndte at beskæftige sig med disse Ting, og nu igen er stillet om, at den Lovbestemmelse maa blive forandret, som nu hindrer, at Kvinder kan faa Adgang til Stillingen som Præster i Folkekirken, naar de opfylder de almindelige Betingelser for saadan Ansættelse.

Kravet har været rejst mange Gange og med megen Styrke. Jeg skal ikke fordybe mig i den Forhistorie, som knytter sig dertil. Det var fremme i Det kirkelige Udvalg, som den højtærede Kirkeminister i sin Fremsættelsestale forleden udførligt omtalte. I dette Udvalgs Betænkning, Kapitel IX., gøres der Rede for, at der i Udvalget blev fremsat Forslag om at give Kvinder Adgang til Præstestillinger, og dette Forslag blev i Udvalgets Møde den 20. Januar 1931 forkastet med 14 Stemmer mod 6, medens 4 undlod at stemme, og 2 var fraværende. Der har altsaa været delte Meninger inden for Udvalget. Det angives, at Motiveringen for Flertallets Vedkommende var den samme som hos Flertallet i Udvalget af 1920 for kirkelige Anliggender — dette Flertal modsatte sig ogsaa Tanken om Ansættelse af kvindelige Præster —, og Motiveringen var her for det første, at det var anerkendt fra alle Sider, at der ingen Grund var til ved Lov at aabne Adgang for Kvinder til Præstestillinger — en noget ejendommelig Motivering, der i Virkeligheden ingen Motivering er —, og for det andet anfører Udvalget, at det at give Kvinder Adgang til Præstestillinger vilde